

Virág-vasárnap Szombathelyen

● Ölbei L.

Olyan békés volt az egész: üldögélő emberek az Iseum kövein, csordogáló kávébarna Guinness, és zene minden megnyíltában. Tulajdonképpen senkit nem zavart, hogy a Varnyú Country nem ír népzenei játszott — arra ott volt Andy Rouse a társaival —, és az is kérdéses, hogy Virág Lipót-Leopold Bloomra hányan gondoltak az Iseumban vasárnap délután. A legtöbben inkább hagyták, hogy csöndesen átfolyjon rajtuk a világ.

A békességből még a Párizsból érkezett Molnár Katalin neurotikus performansa sem tudta kizökkenteni a nagyérdeműt: hiába fejtette ki hosszan —

Ozirisz feleségének, az ég és a föld, a hitvesi és anyai szeretet egyiptomi istennőjének tiszteletére. Ekkor már drámák zajlottak a küzdőtéren is: amikor a négyéves forma kisfiú heves kar- és kantárrángatás közepette azt mondta a nálánál valamivel fiatalabb kislánynak, hogy *tök szép vagy, vetélytársnő* jelent meg a szí-

Fotó: Benkő Sándor

pléhvödörrel a fején — a véleményét az életről és világról, a közönség nyugodt maradt. Különben is, ami negatív, az pozitív — ez talán a *bloomság* egyik alaptétele —, ezért aztán vagy legyintett egyet az ember az egészre, vagy belement a játékba, és akkor még jól is érezhette magát.

Azért a legszebb az volt, amikor sötétedés után élni kezdett az Ízisz-szentély. A Chen együttes színre lépésével mintha áldozat kezdődött volna, Ízisznek,

nen; a kergetőzésnek gondos anyák vetettek véget.

De csak azért, hogy nyugodtan végighallgathassák az időközben játszani kezdő *Anima Sound System* világokon átívelő zenéjét. Amely — Bognár Szilvia hangjával együtt — talán még a Bloom-nap végét jelentő hajnalon is ott lüktetett a régi, néma kövek és üres, horpadt sörrösdobozok között, mert magába itta a fű, az út aszfaltja és a csillagos ég.

